

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Οἱ μικροὶ μας ἔκαμαν πάλιν τὰ μικρά των. Φροντίς ἐλήφθη ἐκ μέρους τῶν ὑπουργικῶν νὰ ἐνοικιασθοῦν χθὲς ἂν εἶναι δυνατὸν ὅλα τὰ ἀμάξια ἐπὶ τῷ σκοπῷ ναυαγίου τῆς Κουμουνοδουροχυσίας. Ἄλλ' οἱ ἰσχυρότεροι φίλοι τοῦ Κουμουνοδούρου, οἱ Σκουζίδες, ὁ Πιχὺς καὶ δὲν ζεῦρομεν ποῖος ἄλλος, ἔχοντες πολλὰ δαλαβέρια μὲ τοὺς ἀμαξηλάτας, προεμίσθωσαν ἀμάξιας καὶ οὕτως ἡ κακία τῶν ὑπουργικῶν ἐπέτυχε κατὰ τὸ ἦμισυ.

Νομίζει κανεὶς ὅτι μεταξύ τῆς παρουσίας καὶ τῆς προκατοχοῦ κυβερνήσεως ἔγινε φοβερὰ σύγχυσις μογαδάς. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἀνακατόνουν τὰ ἀπλυτά των. Καὶ αἱ δύο ἐμοῦ ἀποτελοῦν τὸ δυσῶδες πλυντήριον εἰς τὸ Assompoir τοῦ Ζολᾶ, τὸ ὁποῖον μετὰ τσαύτης δυνάμεως φυσικοῦ περιγράφεται, ὥστε ὁ ἀναγνώστης αἰσθάνεται καὶ ὀσφραίνεται ἀληθινὴν ἀσφυζίαν καὶ δυσσομίαν πλύσεως.

Μόλις συνῆλθε τὸ δημόσιον ἐκ τῆς κακῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐγέννησεν ἡ εἰς προσωπικὸν φίλον τοῦ ὑπουργείου παραχώρησις τῆς ἀποξηράσεως τῆς Κωπαίδος καὶ ἰδοὺ τὸ φύλλον τῆς Κυβερνήσεως ἀποκαλύπτει ταχυδακτυλογράματα τῶν πρῶν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπουργῶν! Ὁ ἓνας ἐπρομήθευεν ἐρέας εἰς βῆρος τοῦ δημοσίου καὶ ὁ ἄλλος μετοχάς.

Ταῦτοχρόνως δὲ καὶ οἱ δύο ἴδροναν ὑπὲρ πατρίδος.

Πολὺ ἀστειὸν μᾶς ἐφάνη ὅτι ὁ Δῆμος Ἀθηναίων προκινεῖ διαγωνισμὸν πρὸς ἀποστολὴν νέου σπουδάσαντος ἐν Παρισίοις τὴν ὑδραυλικήν.

Ἄλλὰ τί διάβολο! ποῖος ἄλλος καταλληλότερος νέος, παρ' αὐτὸν τὸν κ. δήμαρχόν μας, τὸν νεκρὸν κ. **Χωματιανόν**.

Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἔχομεν πεποιθῆσιν ὅτι ἂν σταλῆ εἰς Παρισίους ὁ κ. Χωματιανός, θὰ διδάξῃ καὶ τοὺς Εὐρωπαίους ἀκόμη τὴν μεγάλην του ἐμεύεσιν, πῶς μεταβάλλονται τὰ ὕγρα εἰς στερεὰ καὶ τὸ νερὸν εἰς λάσπην.

Ὡς ὄραμα ἐφάνη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας μὲ μαῦρα μαῦρα γράμματα τὸ ὄνομα: Κ. Δελιγεωργῆς κάτωθεν τηλεγραφήματός τινος ἐκ Μεσολογγίου ἀναγγέλλοντος μίαν δολοφονίαν.

Ἐὰ διαπρέψῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὡς τεράστιος ἀχθοφόρος, ἀφοῦ δὲν ἐφοβήθη νὰ καμθῆ ὑπὸ τὸ βῆρος τοιοῦτου ἐνόματος.

Ἐρωτήσαμεν τὸν συγγραφέα τῆς κωμωδίας: **Τὰ σκανδαλώδη ἐπίθετα** καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι εἰς τὸν κύριον αὐτὸν ἐξαρετικῶς ἐπιτρέπει ν' ἀλλάξῃ τὸνομά του διὰ Β. διατάγματος.

Εἰς τοὺς δύο ἑλληνικοὺς θιάσους ἀνεφάνησαν ἐπὶ τέλους δύο καλλιτέχνιδες ἡθοποιοί, αἱ δεσποινίδες Φιλομήλα καὶ Μέλπω, εἰς τοὺς τύπους τῆς Χανιφῆ καὶ τῆς Ζεϊνέ. Ἄμφότεραι ἀντιπροσωπεύουν τὰς ἐν τοῖς γαλλικοῖς θεάτροις ἀοιδούς Du Gazon. Ὡστε δυνάμεθα νὰ πλάσωμεν τεχνικὸν ὄρον, ὀνομάζοντες αὐτὰς: **χλοεράς**, ἀφοῦ εἶναι χλοεραί.

Νομίζομεν ὅτι ἐν ὄσῳ οἱ δύο αὐτοὶ τύποι θάλλουν, καὶ τὰ δύο θέατρα δύνανται νὰ παραστήσουν τὰς δύο **Φροσύνας** τῶν ἡμαλλων καὶ ὁ **Ὀρφεὺς** νὰ ἀποπειραθῆ τὴν παράστασιν τῆς Βύφροσύνης τοῦ Βερναρδάκη, ἵνα κατορθωθῆ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι ἀκριβῆς παράλληλος τῶν δύο ἐκτελέσεων.

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 6

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ παραμερίζῃ διὰ νὰ ἀνοίξῃ δίοδον εἰς τὴν ἀμαξίαν. Ἄλλ', ὡς συμβαίνει συνήθως, τοῦτο ἐγένετο μετὰ ζηρηρότητος καὶ ὁ εἰς ἀδιακρίτως φύλου ἢ ἡλικίας ὄθει καὶ ἐπάτει τὸν ἕτερον. Παλιόροια καὶ ἀμπωτίς διαρκῆς, καὶ—διὰ νὰ μεταφέρω τὴν παρομοίωσιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν—τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ὁμοίωζεν ἤδη πρὸς τοὺς πεποικνωμένους στάχεις τοῦ ἀγροῦ, ὅπταν πνέῃ δι' αὐτῶν ὁ ἄνεμος. Ἐντεῦθεν διαγκωνισμοί

καὶ λακτίσματα ἐκούσια καὶ ἀκούσια, ἐντεῦθεν παράπονα καὶ ἀνταμοιβαῖ φιλοφρονήσεων ἐνίοτε οὐχὶ τοσοῦτον κολακευτικῶν. Αἴφνης ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης συγχύσεως ἠκούσθη ὀξεῖα καὶ τραγικὴ—ἤφισται ἐλευθέρῃ ἡ ἐρμηνεία τῆς λέξεως—ἡ φωνὴ τῆς ἀρτοποιοῦ—**Ἄχ!** τὸ πόδι μου! **Ἐὶ σκάσω!**

Καὶ τῶντι εἶχον συσφίξει τὴν παχύσαρκον ἀρτοποιόν, ἥτις ἀντιμαχομένη καὶ ἀποθοῦσα τοὺς ὀθύνοντας, ἀφοῦ ἐξήντησεν ὅσας ἤξευρε βλασφημίας, εἶχεν ἐπὶ τέλους ἀποκάμει καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γείτονός της λιπόθυμος.

—Νερό! νερό!—ἐφώναξεν ὁ παῖς ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του—ἡ κυρὰ Καμπάνα ἐλιγοθύμησε!

—Κρασί! ὄχι νερό!—ἐφώναξαν ἄλλοι.—Τάχα νὰ ἦπτε σήμερα κρασί;

—Ὀλίγο ἀψέντι—ἠκούσθη τρίτη ἱατρικὴ συνταγὴ—μὲ σιρόπι τῆς γόμμας.

Ἄλλὰ ἡ κυρὰ Καμπάνα ἦτο ἀναίσθητος σχεδόν. Ὁ εἰς ὃν κατεκυρώθη δὲν εἶξευρε τί νὰ κάμῃ καὶ ἐκλονεῖτο ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ φορτίου. Εἶχε χάσει πλέον τὴν ἰσορροπίαν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐξαπλωθῆ κατὰ πλάτος τοῦ λιθοστρώτου συμπαρασύρων καὶ τὸ φορτίον του, ὅτε διὰ τῆς βοήθειας ἄλλων καὶ τελευταίας τινὸς ἠρωϊκῆς πάλης κατώρ-

Συμβαίνει κάτι τι πολύ όχληρόν με την επίσκεψιν των ύπαλλήλων του σιδηροδρόμου να άφίνουν εις τας Α΄ θέσεις επιβάτας της Β΄ θέσεως. Καί συναγωνίζεσαι ούτως κάποτε μεν με άπαισίους κορακοπατάδες, άλλοτε με άπαισιωτέρας πόρνας, τὸ όποσον σε εξαγριώνει περισσότερο, όταν βλέπης ότι είχε προαρρίσει έαυτὸν διὰ τὴν Β΄ θέσιν.

Τὰ κελαδήματα τῆς Λασάλ έκαλύπτοντο χθές και προχθές εν Φαλήρῳ ὑπὸ τῆς ἀληθινῶν κέλαδον ἀποτελούσης φαληρικῆς ἀκτῆς. Ἐβίδεις θαυμαστάς παραστάσεις ἀς διωργάνισες μετὰ τόσης επιτυχίας ὁ περιφημος ἔργολάβος Μπάττις.

Ἰπὸ τὸ γλίσχρον φῶς τῶν ἀστέρων, και τὴν μυστηριώδη ὀρχήστραν μυριάδων ἀφροσπερῶν κυμάτων, ἔγεννᾶτο εἰκὼν ἦν σπανίως χρωστήρ ζωγράφου δύναται ν' ἀναπαραστήσῃ. Καί τὴν εἰκόνα αὐτὴν τὴν ἔστειλεν εἰς μυριάδας ἀντιτύπων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου αὔρα ζωογόνος ἦν ἔπνεες και ἀνέπνεες, ἐναποθηκείων ὀξυγόνον δι' ὅσα πετράδια, τρίχας, ὀσά, ζαῦρια, και ἄλλα περιττά σου ἐπιφύλασσει ἐν Ἀθήναις ὁ δήμαρχος Χωματιανός.

Και ἐπειδὴ μᾶς ἦλθεν ἡ ἰδέα, λέγομεν ὅτι ἐν Φαλήρῳ πολὺ καλά μπορεί ν' ἀποκατασταθῇ ὄχι μόνον γαλλικόν, ἀλλὰ και ἑλληνικόν θέατρον, ἀρκεῖ ἡ Ἐταιρία νὰ θελήσῃ νὰ μιμηθῇ τὴν προκάτοχόν της ἀγγλικὴν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπομίμησιν τῶν εἰσιτηρίων.

Τὰ λουτρά πάλιν ἦσαν ποιητικώτατα. Κατὰ τὴν ἔμφρασιν τῆς Σφιγγὸς τὰ κύματα ἔχόρευον *Ταραντέλλα*.

ΗΜΕΙΣ

τουλάχιστον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐμάθομεν τὴν ἐκ Γερμανίας ἐπάνοδον τοῦ κ. Ἀριστομένους Προβελεγγίου, τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ τοῦ *Ἀδάμ και Εὔας*, *Θησεῦς*, τοῦ

θῶσε νὰ ἀνοίξῃ διόδον και νὰ ἐκφορτώσῃ τὴν κυρὰ Καμπάνα ἐπὶ τινος θρανίου τῆς πλατείας, ὅπου ἤρχισαν νὰ τρίβωσιν ἀμέσως με ὄξος και νὰ τῇ παρέχωσι τὰς πρώτας ἐκ τοῦ προχείρου βοήθειας. Τέλος κατωρθώθη νὰ συνέλθῃ και νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν συνοδίᾳ εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου οἱ αὐτοχειροτόνητοι συνοδοκίμοι της ἔσπευσαν νὰ τῇ φέρωσιν ἄλλος ὕδωρ τῆς μελίσης, ἄλλος αἰθέρα.

Ὅτε ἀπεχώρουν αὐτοὶ συνοδεύοντες τὴν ἀρτοποιάν, ἡ ἀμαξα εἶχε πλέον φθάσει πρὸ τῆς πύλης και οἱ περίξ φανοὶ ριπτόντες ἐντὸς αὐτῆς τὸ φῶς τῶν ἐδείκνυον εἰς τοὺς περιέργους πολυτελεῖ γυναικείαν ἐσθήτα και εἰς τὸ βῆθος λευκὸν τινα λαιμοδέτην, διότι ἔως ἐκεῖ μόνον ἔφθανον αἱ ἀκτῖνές των.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ — ἐπιθύριζον οἱ παριστάμενοι — δὲν εἶναι βέβαια ὁ κ. Δήμαρχος! — Καί συνωθοῦντο πλῆσιον, ὅταν ἡ θύρα ἤνοιξε και δύο γεροντίδια, ὁ και ἡ σύζυγος, κατήρχοντο βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ ὑπρέτου.

— Οὐ. .! Ὁ Μαρινιάν! Ὁ τοκογλύφος τῆς Σαίν-Μανδαι — ἐφώνησεν ὁ μικρὸς παῖς — ὁ Μαρινιάν με τὸ κοριτσάκι του!

— Τί πουκιέττο! — προσέθεσεν ἄλλη φωνή. — Ὁ Παυλάκος και ἡ Βιργινία!

Ἐν τούτοις ἐπάνω ἡ συναναστροφή ἤρχισε νὰ λαμβάνη

Μήλου τῆς Ἐριδος και τόσων ἄλλων λυρικῶν ποιημάτων, ἐν οἷς και εἰς τὸν ὀλιγώτερον ψυχολόγον ἢ φιλόκαλον ἀναγνωστικὴν ἐξεδηλοῦτο καλλιτέχνης τοῦ αἰσθήματος και τοῦ στίχου.

Ἀλλὰ μόλις εἶχε γνωρισθῇ ὁ κ. Προβελέγιος και ὡς διάττων, ἀφίνων τόσῃν λάμπῃν ὥστε νὰ τὴν ἀναπαριστᾷ τις διὰ τῆς μνήμης του, ὅποταν θέλῃ, ἀπῆλθε νὰ δροσίσῃ τὴν ποιητικὴν του ψυχὴν εἰς τὰ δάση και τὰς λίμνας και τὰς παραδεισίους πόλεις τῆς Γερμανίας, ὅπου ἡ ποίησις, τὸ θέατρον και ἡ αἰσθητικὴ ἀπασχόλου τὰ 2(3) τῆς ὑπάρξεώς του.

Ὁ κ. Προβελέγιος ἐπανῆλθε πλήρης ζωῆς και τὴν ψυχὴν και τὸ σῶμα, με πλήρη ἑλληνικὴν γενειάδα, ζωρὸν βλέμμα και ὀλίγον ξενίζουσαν τὴν προφορὰν, μεστὸς ἰδεῶδους ἐνθουσιασμοῦ και ἀποφάσεως ἵνα ἐργασθῇ ὑπὲρ τοῦ θεάτρου, προστιθέμενος νέος ἄποιος ἐν τῷ παρ' ἡμῖν τόσῳ ἀραιῶς κατοικουμένῳ κόσμῳ τῆς ποιήσεως.

Πληροφορούμεθα ὅτι προτίθεται νὰ δραματοποιήσῃ τὸν Λάμπρον Κατωάνην, θέμα τόσον εἰδικὸν εἰς τὴν θαλασσίην του καταγωγὴν.

Ὁ περὶ τὸ «*Μὴ Χάνεσαι*» φιλικὸς κύκλος συγκαίρει τῷ κ. Ἀριστομένει Προβελεγγίῳ ἐπὶ τῇ ἐπάνοδῳ του.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ἐχω καιρὸ τὰ μάτια 'ς ἑσένα νὰ σηκῶσω,
Γιατί δὲν τᾶχω' ξέρεις ποιὰ μ' ἄρπαξε τὸ φῶς μου.
Ἄν βλέπω, βλέπω μόνον γιὰ τὴν καμαρώσω,
Και πάλι ἔχω σκότη σὰν φεύγει ἀπ' ἐμπρὸς μου.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχω χάσει ποῦ τώρα τόσον χρόνον
'Σ τ' ἀστέρια σ' οὐρανέ μου, δὲν σηκῶσα τὸ μάτι.
'Εσὺ γνωρίζω μόνον πῶς κέρδισες κομμάτι
Συχνὰ πῦνά με αἰτίχους ποῦ δὲ θὰ σὲ φορτώνω.

Κωστής.

ζωηρότητα τινά. Εἰς τὴν μεγάλην και τετράγωνον αἰθούσαν τοῦ μεγάρου, τὴν ὅποιαν καθίστων διπλασίαν αἱ ἠνεωγμέναί θύραι τῶν ἐκατέρωθεν δωματίων, ἐφαίνοντο ὡς λευκαὶ Νηρηίδες· αἱ καλλοναὶ τοῦ Βαϊνσαίν και τοῦ Ἀστεως, τὸ ἄνθος δῆλον ὅτι τῆς ἀριστοκρατίας. Ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὡς θεὰ ἐν μέσῳ τῶν νυμφῶν, ἔλαμπεν ἡ Κόμησσα Δανέσκη οὐχὶ διὰ τῶν πολλῶν ἀδαμάντων της και τῶν πλουσίων κοσμημάτων, οὔτε διὰ τῆς ὀλοσηρικῆς και βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος ἐσθῆτός της, τὴν ὅποιαν ἐποίκιλλον ὠραῖαι τεχνηταὶ ἀνθοδέσμαι αἰγοκλήματος και τῆς ὁποίας ἡ οὐρά ἐκάλυπτε τὸ πέμπτον τῆς αἰθούσης, οὔτε διὰ τῆς ἐν εἰδει στέμματος χρυσῆς ταινίας, δι' ἧς εἶχεν ἀναδέσει τὴν ὠραίαν μεταξίνην κόμπην της. Δὲν ἐθάμβου το ὄμμα ὁ χρυσοῦς και οἱ σμάραγθοι, ὅσον οἱ λάμποντες και ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοί, τὸ μικρὸν και στρογγύλον χεῖλος, ἡ καθαρῶς ἑλληνικὴ ἐκείνη προτομή, τὰ λευκότερα χιόνος στήθη ἐξ ἡμισείας ἀποκεκαλυμμένα και ἐξ ἡμισείας ὑπὸ λεπτοῦ ἀερώδους σθηθοδέσμου καλυπτόμενα. Αἱ γυναῖκες προσεῖχον εἰς τὰ ἀδαμαντοκόλλητα ψέλλια τῆς χειρὸς, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῶν ἀνδρῶν προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀβροῦ ἐκείνου βραχίονος, ὅστις ἐφαίνετο ὡς διαφανὴς και ὅπου ἠδύνατό τις νὰ μετρήσῃ ὑπὸ τὴν λευκότεραν ἰσμοῦ ἐπιδερμίδα τὰς κυανὰς φλέβας και νὰ θαυμάσῃ τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ αἵματος διακεχυμένον και λάμπον εἰς τὸ φῶς. Ἡ Κόμησσα ἐξετέλει χρέη οἰκο-